

Barbatii si femeile

B rbacii si femeile

Exist idei atât de adânc înrd cinate în gândirea oamenilor încât este aproape imposibil s mai fie dezrd cinate.

Exemplu este credinca iudeilor din antichitate c ei sunt cu exclusivitate poporul lui Iehova _i c a_a vor r mâne ei pentru totdeauna. Când profecii le-au spus c Iehova este „Dumnezeul întregului p mânt” (ref.), ei ori au neglijat această idee, ori au interpretat-o în sensul c atunci când Dumnezeu va deveni Dumnezeuul întregului p mânt, aceasta se va face prin ridicarea iudeilor ca st pâni peste toate naciunile p mântului.

Porunca pe care le-a dat-o Isus ucenicilor s se duc _i s predice Evanghelia la toate naciunile _i s ucenicizeze toate naciunile le-a venit ucenicilor ca un _oc, ca ceva incredibil _i irealizabil.

Iat de ce ei nu s-au mi_cat din Ierusalim ca s împlineasc această porunc , chiar dup mai mulci ani dincolo de ziua Cincizecimii. Gândici-v ce imbold dumnezeiesc i-a trebuit lui Petru s accepte s intre în casa romanului Corneliu. A trebuit s aib viziunea acelu cear_af cu animale necurate _i s aud porunca s taie din ele _i s m nânce. La refuzul lui categoric, a trebuit s vin porunca lui Dumnezeu s nu numeasc necurat ceea ce Dumnezeu a f cut curat! Viziunea s-a repetat de trei ori! Apoi, imediat dup viziune, b taia la poart a soliei de la Corneliu _i vocea Duhului care îi spune lui Petru s mearg unde îl cheam această solie!

Dup ce Petru intr în casa lui Corneliu, el cine s înceap cu aceste cuvinte:

”^tici c nu este îng duit de Lege unui iudeu s se însoceasc cu unul de alt neam; dar Dumnezeu mi-a ar tat s nu numesc pe nici un om necurat sau spurcat. De aceea am venit…” (Fapte 10:28-29).

Apoi, dup ce le-a predicat Evanghelia, spre surprinderea lui Petru, s-a coborât Duhul Sfânt peste toci cei ce ascultau Cuvântul, spre surprinderea lui Petru si a însocitorilor s i iudei.

Petru este obligat atunci de ceea ce vedea cu ochii s i s zic :

„Se poate opri apa ca s nu fie botezaci ace_tia care au primit Duhul Sfânt ca _i noi?” (10:47).

^tim apoi ce furori a stârnit acciunea aceasta între iudei _i cum a trebuit Petru s -_i justifice ceea ce a f cut:

„Deci, dac Dumnezeu le-a dat acela_i dar ca _i nou care am crezut în Domnul Isus Cristos, cine eram eu s m împotrivesc lui Dumnezeu” (11:17).

S ne amintim c _i dup ce Petru s-a dus la Antiohia _i a v zut acolo Biserica cre_tin alc tuit din greci _i o vreme i-a vizitat în casele lor _i a stat la mas cu ei, când au venit alci iudei din Ierusalim a b tut în retragere (Galateni 1:11-15).

S ne amintim _i lupta pe care a dus-o Pavel cu iudeii cre_tini care pretindeau ca cei convertici dintre naciuni s se taie împrejur, adic s devin evrei!

Pavel însu_i m rturise_te c ceea ce caracterizeaz Evanghelia pe care o propov duie_te el este „taina” care acum nu mai este tain , ci a devenit revelacie totalmente nou este acest fapt:

„C adic naciunile sunt împreun mo_tenitoare cu noi (iudeii), alc tuiesc un singur trup cu noi _i iau parte cu noi la aceea_i f g duinc în Cristos Isus” (Efeseni 3:6).

Pavel a scris clar c „nu mai este nici iudeu, nici grec… fiindc toci sunteci una în Cristos Isus” (Galateni 3:28).

Ideea c între iudei _i naciuni s-a _ters orice diferenciere nu poate fi acceptat de unii nici chiar ast zi. A_a a ap rut teoria care spune c planul lui Dumnezeu cu Israel nu a fost abandonat _i c Biserica este doar o parantez în timp _i c atunci când Biserica va fi scoas de aici _i paranteza va fi închis , Dumnezeu î_i va relua planul lui cu Israel!

Da, ideile odat înr d cinate, cu greu mai pot fi dezr d cinate!

V-am dat ceea ce am scris mai sus doar ca ilustrare pentru dificultatea care exist pentru mulci c în Cristos nu mai exist nici deosebirea dintre b rbat _i femeie, ci _i aici este egalitate _i unitate.

S ne amintim de rug ciunea fariseului:

„Doamne, îci mulcumescc nu mai f cut s m nasc sclav, câine, sau femeie”.

Atât în concepția grecilor, cât și a iudeilor, femeia era sub-uman .

Ar trebui să ne gândim ce loc a fost pentru iudei când Isus a vindecat-o pe femeia gârbov și apoi a spus că "ea este o fiică a lui Avraam" (Luca 13:16) și când a spus că "oricine face voia lui Dumnezeu și îmi este frate, sor și ..." (Matei 12:50).

Pentru ucenici a fost clar că Domnul Isus ridică astfel femeia acolo unde este bărbatul. Așa a înțeles Petru lucrurile și de aceea le scrie bărbacilor să nu trateze soțiile ca pe "unele care vor moțeni împreună cu voi harul vieții" (1 Petru 3:7).

Se mai pot aduce și alte texte din Noul Testament care să înțerească această afirmacie fundamentală : femeia a fost ridicată de creștinism din poziția ingrată în care fusese înainte și i-a fost dat statutul de fiică a lui Dumnezeu pe același nivel cu bărbatul.

Aceasta nu înseamnă că s-au spulberat învătăturile despre ierarhia de autoritate. Iată ce scrie apostolul Pavel:

"Dar vreau să știți că Cristos este capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii și Dumnezeu este capul lui Cristos" (1 Corinteni 11:3).

Să ne uităm la afirmacia ultimă : "Dumnezeu este capul lui Cristos". Noi știm că Fiul este de aceeași esență cu Tatăl și prin aceasta este egal cu Tatăl. Cu toate acestea, în Sfânta Treime există o ierarhie de autoritate, și este bucuria Fiului să-L asculte în toate pe Tatăl Său!

Paralela aceasta trebuie să ne clarifice în a înțelege și afirmacia că "bărbatul este capul femeii"! Autoritatea bărbatului nu diminuează cu nimic valoarea femeii și egalitatea ei în esență și în eternitate cu bărbatul.

Au trecut aproape două mii de ani până când, în creștinism, a început să se acorde femeii poziția pe care i-a dat-o Domnul Isus Cristos! Abia în secolul al XX-lea femeia a fost ridicată, în multe locuri, acolo unde trebuia să fie pusă încă din epoca post-apostolică.

Desigur, unii au sărit peste cal, și i-au dat femeii autoritatea care îi este rezervată bărbatului, de exemplu, în a face slujba de pastor într-o Biserică.

Dar acestea sunt doar supra-reacții la faptul că bisericii le-au cinut pe femei «la respect” atît de mult vreme!

În epoca modernă, femeile s-au dovedit a fi excelente misionare. Ele au plantat Biserici și le-au ajutat să se consolideze. Ele au devenit bune învățătoare și profesoare în licee și universități creștine. Ele s-au dovedit excelente în activitățile duminicale la toate nivelele, atît la femei cît și la biserici.

Ele funcționează din nou, ca în epoca apostolică, în slujbe de diaconice. Unele sunt membre în comitetele Bisericilor (aceasta este propriu-zis diaconia), fiind bune secretare, casiere, sau conducătoare de diferite ramuri de activități din Biserică.

Desigur că mai sunt și alții care obiectează la toate acestea, dar putem spune că situația este ireversibilă. Și cei care mai cîn de vechile structuri care exclud femeia de la orice activitate vor pierde în cele din urmă bătălia rezistenței. Așa se vor întîmpla lucrurile și în România. Și, cu cît este acum rezistența mai mare, cu atît va fi explozia mai mare.

Femeile din Bisericile evanghelice din România sunt tot mai educate și strălucesc în toate profesiile. Tot mai multe sunt profesoare în liceele creștine. Tot mai multe vin cu educație teologică (licență, masterat, doctorat) obținute în seminariile și universitățile creștine. Tot mai multe excelează în societăți misionare, în fundații, în edituri creștine. Evanghelicii își vor da seama că potențialul lor trebuie folosit și în Biserică. Trendul, sau tendința și direcția aceasta sunt inevitabile și ireversibile.

Cei care luptă împotriva acestui curent se vor trezi că au luptat într-o bătălie pe care au pierdut-o.

Dar oare merită luptat bătălia aceasta? De aceasta va depinde viitorul lucrării lui Dumnezeu în România?

Să luăm un sub-capitol al acestei probleme: învelitoarea capului. Cu vreo zece ani în urmă, discutăm în Moldova de dincolo de Prut cu liderul baptilor neînregistrați și l-am întrebat ce-i desparte acum de cei înregistrați. El mi-a răspuns foarte grav că sunt trei lucruri care îi despart. Primul, desigur, este înregistrarea. Ei și acum cred că Biserica nu trebuie să fie înregistrată: orice legătură cu Statul este catastrofală pentru Biserică. Al doilea, este faptul că înregistrații admit că membrii Bisericilor lor să aibă televizor în cas; pe cînd, neînregistrații nu permit televizor. A treia problemă care îi desparte este faptul că cei înregistrați admit că femeile să-și lege basma la spate, pe cînd ei, neînregistrații, consideră că basma trebuie legată în față, sub gât.

Judecați voi înșivă …

Să ne uităm înapoi ce s-a întîmplat la noi. Cam cu treizeci de ani în urmă, cîteva surori și-au pus, în loc de basma, o eșarfă cu care și-au legat părul. «Moda” a prins. Apoi eșarfa a devenit tot mai îngustă, pînă cînd astăzi marea majoritate a femeilor au pe cap doar o bentică! Și aceasta se tot subțiază pînă cînd va deveni … invizibil!

Dacă am vrea să împlinim Biblia literal, ar trebui să impunem femeilor să aibă voal, adică să aibă nu numai capul, ci și fața învelită, așa încât să se vadă numai ochii, așa cum se cere în Iran!

Există aproape în toate Bisericile biserici care sunt foarte tulburate de faptul că femeile nu și mai acoperă capul. Pretutindeni unde merg sunt abordate de asemenea frați care îmi cer să le spun scurt, „da sau nu”; „da”, dacă sunt pentru acoperirea capului femeii sau nu.

Vă dau aici răspunsul pe care l-am dat multora.

Apostolul Petru le spune femeilor:

„Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur, sau în îmbrăcăminte carea hainelor,

ci să fie omul ascuns al inimii, în curaj nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea Domnului”; (1 Petru 3:3-4).

Să observăm că nu este vorba de a alege între primele trei sau cea de a patra, deoarece atunci ar trebui să excludem și „îmbrăcăminte carea hainelor”;

Desigur, părul trebuie împletit, scule de aur (broșe, agrafe, etc.) nu prea au surorile noastre, dar haine trebuie să îmbrace.

Atunci, cum să înțelegem ce vrea să spună Petru?

Există o frumusețe exterioară și există o frumusețe interioară. Nici cultura frumuseții exterioare, în limitele decenței, nu este ceva rău. Dar, când cineva se uită la o femeie, ce-l impresionează mai puternic: ceea ce vede în exterior, sau acea frumusețe interioară vizibilă chiar și pe fața ei în atitudini, frumusețea calmului, a pacii interioare și a atitudinii de blândețe și de amabilitate? Prin ce se face cunoscută această femeie? Prin exteriorul ei cipur sau extravagant (sau ultra-modest, sau neglijent), sau prin interiorul care este vizibil prin cinste, prin atitudini, prin vorbire și prin comportament?

Accentul pus de Petru pe „interior” cu siguranță îl are în vedere pe cel al Domnului Isus, care le-a spus fariseilor:

„Vai de voi, curturari și farisei farnici! Pentru că voi curcaci partea de afară a paharului și a blidului, dar înl untru sunt pline de rpire și necump tare.

Fariseu orb! Curcă întâi partea din untru a paharului și a blidului, pentru că și partea din afară să fie curat” (Matei 23:25-26).

Având în gând ceea ce ne spune Domnul Isus, să ne uităm din nou la ce le scrie Petru femeilor. Există o frumusece exterioară și o frumusece interioară. Dumnezeu ne-a înzestrat cu frumusecea exterioară. Petru nu spune că aceasta trebuie cumva să fie ignorată sau chiar anulat. Dar ceea ce spune el este că există și o frumusece l untric, interioară, și noi trebuie să acordăm acesteia prioritate, să o punem pe aceasta pe primul plan, să lucrăm la dezvoltarea și la cultivarea acesteia.

Când cineva vine să mă întrebe despre batic, eu gem în mine și îmi zic: Doamne, când vor veni la mine b rbaci care să mă întrebe, „Frate bon, cum să dezvoltăm frumusecea l untric a femeilor noastre? Ce metode să folosim ca ele să capete aceea blândece a duhului, (care este a Duhului, adică este produs de Duhul Sfânt), și aceea pace interioară care le face să fie bune și amabile (tot rezultatul activității Duhului Sfânt în ele), frumusece care este de atâta prec în ochii Lui Dumnezeu?”

Aceasta ar fi ascultarea de Domnul Isus care ne învacă să începem nu cu exteriorul ci cu interiorul!

Există deci o b t lie pe care o dau mulți b rbaci evanghelici astăzi: b t lia pentru a cine femeia „la locul ei” și pentru a o cine cu acoperitoare fizic pe cap. Ceea ce vreau eu să le spun aici este că puteți câtiga această b t lie, cel puțin pentru o vreme, dar să pierdeți r zboiul!

Când spun aceasta am în gând avertizarea făcut de Luther că într-un r zboi este o „linie de b taie” cu multe puncte. Există un punct vital unde se câtigă sau se pierde r zboiul. Poci câtiga multe b t lii în alte puncte ale liniei de b taie, dar dac pierzi b t lia din punctul vital, cu toate victoriile din celelalte puncte, tu pierzi r zboiul!

R zboiul în care ne aflăm noi este acela de a cuceri România pentru Cristos. Mincile românilor au fost formate de magia și vrjitoria care sunt și astăzi predominante în practica de la car, de ortodoxia bizantină care se preocupă numai de ritualuri prin care pretinde că mântuiește naciunea și de secularismul (ateismul) adus la noi din Franca de „paopti” și încet cenit de atunci ca tr s tura dominantă a gândirii claselor cultivate.

Peste acestea s-a suprapus nefasta gândire și perversiune de caractere comunist.

Cum vom cuceri noi mincile acestea pentru Cristos? Iată adevărul nostru r zboi!

Teza mea fundamental este c vom câtiga acest r zboi numai dac vom predica o Evanghelie care va transforma gândirea și caracterul indivizilor și a națiunii.

Putem să ne cheltuim toate energiile discutând despre batic, despre îmbrăcăminte, despre muzică, despre premilenism sau amilenism, despre predestinație sau liber arbitru, și să ne trezim că nu facem nici un impact asupra națiunii, așa cum se întâmplă de optzeci de ani încoace, de când baptilismul stagnează numeric.

Cursurile mele de viață spirituală dintre 1996-2005 au fost determinate de constatarea acestei stagnări în ele, adunate în cartea Umblarea cu Dumnezeu…”, ca să formulez soluția de ieșire din stagnare și drumul pe care ar trebui să mergem.

Cu dragoste pentru toți, Iosif Bon

Puteti de asemenea asculta predicile pastorului Iosif Ton cu privire la subiectul acesta:

[Iosif Ton - Femeia în Biblie](#)

[Iosif Ton - Ținuta femeii în biserică](#)